

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРЕДНУ
ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.
ЗА ИСТОТ ТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ ДИН.
ПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРЕДНУ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СТУДИЈИ М. ВЕСЕЛИНОВИ-
ЋИУ ПРОФ. ВОГОСЛА-
ВИЋЕ.
НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ
ГЛУКОСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ
УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНИЧЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Ноћ — Хајдук Станко — Карпатски замак — Ситнице — Пошали-
це — Представе у народном позоришту — Лед се креће...

Н О Ћ

Ноћ тија блага и мирна, ко лице у душе мирне,
Лагано земљи спушта сумрачни покров свој;
А месец бледи, с оне бескрајне висине плаве,
Сија по земљи тој!

Звезде ојајне трепте, а цвеће шерено мири,
Вијуга сребрна поток кроз шуму и зелен луг;
Зефира лаког нема, да пољем тијано пири,
Тишина влада свуд'...

Ни птице ноћне тишину свету не квари,
Но ћуте, не пуштајућ' свој рачав и мукао глас;
И у том' миру, с оне, црвице сеоске старе
Повојни бије час'.

Београд 1893 год.

Рад. Драг.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(Б.)

ДРУГИ ДЕО

О ВЕТНИК

(НАСТАВАК)

Нису дуго чекали. Мехо се врати и доведе Алексу.
Он уђе у одају, истина нешто блед, али миран и
одлучан.

— Је ли ти, море, — поче Турчин. Ти баш на очи-
глед цјелом свјету јатакујеш хајдуцима?

Он му гледаше отворено у очи па рече:

— Ја не јатакујем.

ЛЕД СЕ КРЕЋЕ...

(ЦРТА)

Лед се креће. Мраз одвугнуо, и лед почео да се креће. Где
где још је стајао чирето, али финландски пароброди су доврши-
вали посао пролетњег сунца и својим оштрим гвозденим зубима
ломљали ледене санте пред собом.

Са обале гледаше маса света ту борбу. Између осталих за-
устави се и Никола Иванић, застаде. погледа — и дивна „мисао“
му сину у главу.

Кад је Њутна под јабуке навео да створи закон теже, за што
не би могао слично да изазове финландски пароброд? Наравно из-
међу Њутна и Николе Иванића има гдне разлике.

Има више од шест месеци како се он заљубио и то лудо и
безуспешно у Јудмилу Петровну, најлепшу али и најхладнију
удовицу. Сви путеви воде у Рим, али срцу Јудмиле Петровне не
вођаше ни један пут. Милион и двеста пута, обузет страшћу, по-
кушавао је Никола Иванић, да је троне и никад није успео. Про-
бао је да буде нежан — није помогло, сентиметалан као Немац
после пете чаше пива — Јудмила је остала као стена. Никола
Иванић мењаше тактику, бивао је суров, страсан — држао је
Јудмилу загрљену као у хипнотичном сну — она је увек остала
хладна и мирна. Он поткреса браду а ја Буланже — не помаже.

— Шта не јатакујеш — поче Иван и задрхта, — кад
нема ноћи, а да ти син у кућу не дође?

— Мој син долази у своју кућу.

— А... твоји су задругари лопови дакле, је л?

— Моји су задругари моји синови а они нису ло-
пови! — рече Алекса и погледа таквим погледом Ива-
на да овоме пође коса у вис.

Маринко се насмеја.

— То је отац! — рече он. — Та оно... кад неко
изгуби образ — њему је све једно!...

— То се види по теби — добаци му Алекса као из
рукава.

Турчин је слушао тај разговор и чудио се куражи
Алексиној.

— А шта се то види по мени? — упита Маринко
па му се безобразно унесе у лице.

— Јер да имаш образа ти би се данас звао Муја
или Алија, а не би поганио српско име.

Маринко се окрете субаши:

— Ето га, ефендија!... Чуј шта ти у очи говори!...

— Немој ти ту њега плести. — рече Алекса. Ја
ово теби говорим. Он је Турчин па је опет човечији
од тебе!...

Крушка помисли:

— Добро се брани... Штета!

— А... улагујеш се!... рече Иван пакосно.

— Ко ме?... Ето га нека каже: кад му се то до да-
нас улагива?... То је пос'о твој и Маринков!... Ја од
Турчина ништа не тражим!

— Ни милости? — рече Крушка и устаде.

— Милост је у Бога!... Ти ми не мо'ш ни једне
ове беле власи опрнити, а камо ли да ми што помо-
гнеш. Помози ти овој двојици!...

Најпосле се обрија а ја Кашман. Јудмила га погледа и осме-
хну се.

— У бради сте, чини ми се, били лепши...

Три дана и три ноћи проклињаше Никола Иванић жену
своју несрећни час рођења

Па је и са оделом хтео да покуша да је задобије. За тих
шест месеци он је измењао све одело што га мода донела за то
време. Два је пута прочитао књигу „Не пристаје се“ и књигу
„Вештина допасте се женама“ од непозна писца.

Ништа не поможе — Јудмила оста верна успомици свога
мула.

А то је Николу још више кињило, јер тај њен муж умиро је
пре две године и био је дебео и имао је сипњу. С тога га је јак
једила удовичка тврдоглавост.

Остало му је да чека.

И на један пут гледећи у финландски пароброд како сече лед
и иде напред, њему блесну мисао у глави.

Финландски пароброд жудан је пролећа па га и не чека да
само дође — он сече сам лед и иде му у среташе. И Никола И-
ванић је жудан пролећа и то у срцу Јудмилином. Па хоће ли га
дочекати? То сами јаво не зна. Па шта да ради? Одговор на то
даде му финландски брод: — ломити и слоити лед срца Јудмиле
Петровне.

И обузет енергијом он брзо седе у један фијакер и полете
право к дивној удовици.

Крушку наљути овај оштри одговор.

— А знаш ли ти, бре, шта могу ја? — цикну он.

— Ако Бог 'оће — ништа!...

— Мехо!... Асо!... Ибро!...

Пандури се појавише на вратима.

— Одвучите овог маторог пса у подрум.

Алекса беше миран, кад му они приђоше, и само рече:

— Немојте ме вући. Сам ја идем.

И баци један оштар поглед на све... Тај поглед је много говорио. Говорио је више од наперене пушке.

И он изађе мирно из одаје као из своје собе.

XVIII

Мученик

Отворише влажно подрумче. Изнутра удари задај мема и влаге. Њега гурнуше и он се спотаче преко степеница... Корачи два три корака и место тврда пода стадоше му ноге утањати у блато... Врата се затворише за њим и он остаде у густој помрчини...

Врати се на степенице, па се прекрсти и диже очи горе.

— Госпoде! — рече — Ти ми буди пријатељ. Дај ми снаге и дај ми памети да се одржим до смрти!...

Онда седе и зарони главу у руке...

Црне мисли овладаше њиме. Њега су ненадно позвали од куће, па није ништа ни наредио; није им казао ни шта да раде ако Станко кући дође...

— Сад ће наместити заседе и ухватити га... Јест, јест.. то ће учинити... А кад га увате, онда је све прошло... Метнуће га на муке... Бездушни су Турци... на грозне ће га муке метнути...

И створи му се пред очима грозна, страшна слика: како Станку очи ваде, па у очне дупље сипају зејтин, међу фитиље и пале да им светли кад вечерају...

Снага му охладни. Он осети како му се срж леди.. Скочи, стресе се и пође да корачи... Глава му удари у греду, раме у зида ноге опет почеше утањати у блато...

Он се трже...

— Где су ме ово затворили? — питаше се он гласно...

И стаде пипати око себе. То беше тесно подрумче да се не мо'ш ни исправити ни окренути... Са влажних зидова капала је вода... Светлости ни зрачка. Растово платно што је затварало тај ћумез беше једнаставно а с поља га је затварао мандал...

Страшно!... Он се опет спусти на степенице...

Лена удовица дочека га ни пријатно ни нерасположено, као и обично. Али богме и мало нерасположена јер је баш тада имала главобољу.

Други пут би то њега збунило — али сад се живо сећаше финландског пароброда; и он је био тврдо решен да разбије лед, ма шта га етао.

— Боли вас глава? запита је.

— Ужасно! одговори она.

— Ах, сиротице, па је зграби за руку... Ах, сирота ручица! како је хладна!

И окупи је љубити

— Никола Иванићу! наљути се удовица

Овај подиже главу и смело је погледа. То је збуни.

— Ах, дивото, лепото моја! Чудо! Шест месеци вас гледам и не могу да се нагледам. Никад ни у сну не видех таквих очију..

— Никола Иванићу! викну она јаче.

— Љутите се! Богињо моја, молим вас — љутите се! И ви се љутите! Љутите се, грните, бацајте стреле и громове... Ви сте необично лепи; а кад се љутите, још сте лепши. А те усне? Ах, Боже мој, то је поема... Немам речи, ту треба стих Пушкинов, Љермонтовљев, Бајронов! Ја нисам сликар, али би жалео да сам, да вас овековечим..

Удовица трже своју руку

— Никола Иванићу, шта је вама? Је сте ли полудили? Шта вам је? Љутите! Чујете ли: ви сте дреки!

Осећао је зиму и жеђ. Грло му се осушило а он не имаше ни воде. Стаде лупати у врата.

— Шта ћеш? — запита га глас с поља.

— Дајте ми воде!

Не доби никаквог одговора... Мислио је да је онај отишао да јави субаши за то... али ништа... Прође... много времена прође... вечност... а њему нико да би речи а цаба ти воде...

Чудно ли човек жуди за оним чега нема!... Али он стеже срце.

— Нећеш, Турчине!... Нећеш ми речце измамити!.. Та квасићу грло својом рођеном пљувачком, а нећу ти речи казати!...

И он седе наоружан новом снагом...

Међу тим време је пролазило. Њему се учинило да је прошло доста дана и ноћи, али се његова врата не отворише...

Осећао је глад и жеђ... Грло му се сушило... Али он беше још свесан, још сиљан и бесан... Не хте вика-ти ни молити за милост...

Једаред му се учини да чује како се реза отвара.. Он прену, скочи.. Та да му је само да дане свежа ваздуха, да дане слободно, па би опет био снажан, опет би се окрепио...

Али то беше варка..

Други пут му се учини да нешто гребе у зиду према њему... гребе као миш. Он прегазу ону каљу и стаде ослушкивати... Јесте, гребе!... Али то тако опрезно, полако...

Он је слушао тај глас то гребање као да то Бог шаље разговора усамљеној души његовој... И док би год то слушао, он не осећао ни глади ни жеђи...

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

КАРПАТСКИ ЗАМАК

РОМАН ЖИЛА ВЕРНА.

ПРЕВЕО С ФРАНЦУСКОГ А. Д. РАДОСАВЉЕВИЋ.

(НАСТАВАК)

(31)

То баш није било тако вероватно, а, у осталом, он би побегао, могао је наћи опет галерију, која води ка тајној капији, па би изашао из замка..

Изашао би?... Онда му паде на ум, да се капија за њим затвори..

Али ништа за то! Он би тражио бедем, и кроз какву пукотину на зиду, већ би се извукао!... По што по то, мо-

Никола се окупи, али само за секунд; опет се сети финландског пароброда и још смело је се одважи.

— Да, јесам дрзак сам.. дрзак, што се усуђујем да говорим о вашој лепоти.. али ја бих био достојан презрења кад би то прећутао. Говорим и говорићу! Љутите се? За што? Је су ли за то створена ваша уста? Не она су створена за речи нежне љубави.. за пољупце! зовите момке.. ако хоћете можете рећи вратару да ме не пушта у кућу; али ја ћу до смрти то тврдити: за љубљење, за пољубац, за пољубац! Знате ли шта је то ваш пољубац? То је море, океан среће! Умирали су за Клеопатриним пољупцем; ваш пољубац оживотворава оне што умиру. Пољубите ме и ја ћу бити бесмртан. А рука?

И Никола Иванић жудно је дохвати за руку.

— Ова ручица.. Је ли то женска рука? То је вилинска рука... Окујте ме, вежите ужетима — нек ме се такне та ручица! све ће се раскинути! Ја нисам аневриста, мој отац је живио 80 година, деда 92... ја... ја до смрти љубим вас и те ваше ручице... те... те...

Никола Иванић љубљаше страшно удовичине руке.

Људмила чисто занеме од чуда

— Слушајте, Никола Иванићу... то... то.. најпосле прелазу сваку границу... Или сте бесни или луди. Молим вас идите или ћу звати момка.. И.. и кад се осветите дођите ми да се изви-ните — ја ћу вам опростити.. ма да сте изгубили моје поверење...

Млади човек осети, да сад све није о коњу. У глави му опет сину финландски пароброд и он опет доби снаге да до краја издржи.

рао је пре но што прође један сахат, да буде ван куле...

Али Стила... Зар би се он одрекао, да дође до ње?... зар би он отишао, не отевши је Рудолфу Горцу?...

Не! И са чим није могао сам изаћи на крај, то ће урадити уз припомоћ жандарма, што ће их Роцко довести из Карлсбурга у село Верет... Јуришаће они већ на онај стари бедем... испретураће кулу од дна до врха њезина!...

Сад је ваљало, да с места изврши ту своју замисао.

Фрања се подиже, и пође ходником, којим је дошао, али иза других врата у изби зачуо се као неки шум.

То је, јамачно, била лупа ногу, које се приближаваху полако.

Фрања прислони своје ухо на врата, и задржавајући свој дах, прислушкиваше...

Кораци се понављаху редовно, као да ко силази или улази. Без сумње, ту беху опет какве стенице, које спајаху избу са каквим другим просторијама.

Да би био спреман на свашта, Фрања тргну из своје каније нож, што га је о појасу носио, и стисну га добро руком.

Ако је то какав слуга баронов, он би се околио на њ, отео би му кључеве, и спречио би га од сваке потере; служећи се, затим, тим новим пролазом, покушао би да дође до куле.

Ако је то барон Рудолф Горц — а он би већ добро познао човека што га је спазно баш кад се Стила срушила на позорници у Сан-Карлу — смакнуо би га без милости.

Међу тим, кораци се зауставише на ступњу, који, јамачно, образују спољни праг.

Фрања и не мрдну, чекао је да се врата отворе...

Али, она се не отворише; неки прељубак глас допре младоме грофу до ушију.

То беше глас Стилин... да!... само нешто слабији, али са оном гинкошћу, неописаним чарима, пријатним прелазима, дивотом оне небеске вештине, која као да је умрла са уметником.

И Стила понављаше ону тужну мелодију, ону жалопојку, која је већ једном успављивала Фрању, кад је дремао у великој дворани, у Верпханској крчми:

*Nel giardino de' mille fiori,
Andiamo, mi cuore...*

Песма та продре Фрањи до дна душе... Он је удисао упијао ју је, као неки божански напитац, док га је Стила позивала, да пође за њом, понављајући:

Andiamo, mi cuore... andiamo...

Па ипак се не отворише врата, да му даду пролаза!... Зар онда не би могао доћи до Стиле, обухватити је рукама и изнети из куле?

— Изгубио сам ваше поверење? трагично и болно се осмехну он. Дивота! Баш ми је мило! — Не треба ми ваше поверење, не треба ми ваше друштво и друговање... Ви сте и сувише добри за друговање — зар не видите? Ви нисте једна од оних што греју, него једна од оних што пеку... Ја идем, и, ако баш хоћете и желите, никада се више нећу вратити; али да се извињавам — то нећу. За што да се извињавам? За то што сте добри и што сте ми драги? Зар је то моја кривица? Терате ме. Па добро. Али пре него одем оћу да вам кажем што сам дужан и што вам морам рећи. Луд сам, велите! Ви сте ме таким начинили! Ви! Бесан и луд? Ви сте ме залудили!

Људмила се узе бунити

— Боже мој, па шта сам ја крива?

— За што сте ви тако добри?

— Но то, ето... Бог свети зна, пљесну се она рукама, и још мало, могу ме кривити за то што он чини глупости!

— Да... криви сте, криви! Ја вас кривим!

— Шта сам крива?

— За све сте криви! Ви не можете бити мраморна статуа. Ви треба да живите а не да сте ледени и неприступни. Ја вас волим; волите и ви мене, ма и за то, што ја вас обожавам. Но... заволите другог, кад оћете а не труните тако без живота. Муж је умро — зар онда други да не живе? Не! Идите у манастир онда а не носите најновију француску моду са кратким рукавима! Једном речи — или ово, примите ме... или...

— Или? прекиде га она.

„Стило... моја Стило...“ повикну он.

И устреми се на врата, која се одупираху његову напрезању.

Песма се већ губила... глас је умукао... кораци се удаљаваху...

Клећећи, покушавао је Фрања да обије врата, али, он је само дерао руке о гвозђе; узалуд је дозивао Стилу, њен се глас готово није више ни чуо.

И у тај мах пролети му као муња, нека мисао кроз главу... страшна мисао...

„Луда је!... викао је, она је луда, кад ми није одговорила... кад ми није одговорила!... Већ пет година је овде заробљена... у власти тога човека... моја сирота Стила... ум јој се помутно...“

И он се подиже, очи му се укочише, покрети беху без икаквог реда, глава у ватри..

„И ја... и ја осећам, да ми се памет поремети!... јецао је. И ја осећам да ћу полудети као и она...“

По изби је скакао овамо и онамо као каква звер у свом затвору...

„Не! понављао је, не!... Ја не смем изгубити главу!... Ја морам изаћи из куле... И изаћи ћу!“

И он се окои на прва врата.

Она се затворише нечујно.

Фрања то није ни опазио, док је слушао Стилин глас. . . .

Мало час је био затворен између бедема, а сад заробљен у изби.

XIV

Он је био као громом поражен. Чег се у напред бојао, то је сад наступило; он је мало по мало губио способност мишљења, схватање ствари, потребно појимање, да из њих изводи последице. Једини осећај, који му преостале, беше успомена на Стилу, утисак оне песме, коју му не понављаху више одједи те тамне избе.

Да му се све то није само причинило? Не, по сто пута не! Та он је, мало час, заиста чуо Стилу и њу је он својим очима видео крај карауле.

Онда га поново снападе она помисао: да јој се пореметила памет, и та га је страшна помисао убијала, као да ју је по други пут изгубио.

„Полудела понављао је у себи. Да!... луда је... када није познати мој глас, када ми није одговорила!.. Луда.. луда... луда!“

А то је било веома вероватно!

Ох! да ју је могао отети из тог замка, да је поведе

— Или ћу вас натерати... да..

Људмила скочи уплашена

— Е, то је сувише.. ви мени.. ви заповедате?

— Да! спокојно рече Никола Иванић.

— Чиме?

— Просто: — одавде нећу да идем.

— Што?!

— Нећу да идем док ви не пристанете,

— Зваћу момка...

— Зовите!

— Вратара...

— Јачи сам од њега.

— Укућане ћу звати и...п олицују.

— То.. то, то и хоћу, то и желим. Нек саставе протокол све ћу казати до ситница. Смејте се, смејте — да видим оћете ли се тад стајати кад будете са мном предмет каванских разговора.

— То је идијотизам! наљути се она.

— И горе... Али шта да радим?

— И ви мислите да ће те ме тим наморати да примим предлог?

— Мислим.

— По ја вас не волим...

у свој дворца у Крајову, да јој се сав посвети, а његова љубав би јој већ повратила разум!

Ето тако је говорио Фрања, жртва ужаснога заноса, и више сахати протече, док је дошао к себи.

Тада је покушао да хладно промисли, да се нађе у том хаосу мисли.

„Морам бежати одавде... рече у себи. Како?... Чим отворе ова врата!... Да!... Док ја спавам, они доносе овамо јело... Чекаћу... чинићу се да спавам...“

И нека сумња се породила у њему: она вода у крчагу мора да садржи нешто што опија... Он је зато, без сумње пао у тај тешки сан, у ту потпуно обамрло непознате дужине, што је био од оне воде... Па добро! неће више пити... Неће се ни дотаћи оне хране, што лежи на столу... Јамачно ће неко из куле ући, и скоро...

Скоро?... Шта је он знао?... Да ли се у том тренутку сунце дизало ка зениту или спуштало на хоризонт?... Је ли дан или ноћ?

Фрања је био на опрезу, не би ли зачуо какав корак, који се приближује једним или другим вратима... Али како ни најслабији шум није допирао до њега, он се шуњао дуж зидова од избе, глава му је горела, око је блудило, уши су зујале, дах му се гушио под притиском тешке атмосфере, која се једва нешто обнављала кроз пукотине од врата...

Од једаред, у углу једнога стуба с десне стране, он осети, да му неки свежији ветрић парка усне.

Да ли је на том месту био какав отвор, кроз који би могао продирати по мало ваздух с поља?

Јесте... ту је био зид пробијен, али у сенци од стуба то се није ни примећавало.

Млади гроф би се за час завукао међу оба зида, и упутио би се некој нејасној светлости, која као да падеше озго. —

Ту беше неко мало дворште, широко пет до шест корака, а над њим се уздишаху зидови на добрих сто стопа.

Рекао би човек, да је то неки бунар, чије дно служи као дворште оним заробљеницима у подземној белији. По њему беше веома мало ваздуха и светлости.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Велике последице. Једном турском чиновнику у Бајруту, због доказане немарљивости у послу, би отказана служба.

„То ће многе њих живота стати“, повикао је он, кад је ту непријатну вест чуо.

С места га ухапсеше и одведоше пред кадију, који захтеваше изјашњење за његов претњи говор.

— Ето — објасњаваше он — ја сам пре 15 година практиковао као лекар; како сам сада без службе, то сам принуђен по ново по кадашњу праксу да отпочнем, али —

— Онда је појмљиво — пресече му брзо реч кадија у твојој досадашњој служби ако останеш, бићеш од мање штете! И одиста кадија издејствова, да се поново прими у службу тај „опасни“ човек.

* * *

Непоправим до смрти. Био је један Милански племић, који је све своје огромно имање које је од оца наследио био, прокоцкао

- Тим горе за мене.
- Ви сте дивљак!..
- Тим горе за вас
- Ви сте лудак!
- А ти богиња!

Враћајући се кући Никола Иванић рече кочијашу да вози поред воде. И увек кад је дошао на обалу са благомришћу је погледао на финландски пароброд...

29—X 94.

Д. К.

Власник и уредник: Јан. М. Веселиновић.

зимљујући једне куће која му беше још остала. Па и тада му страст за коцком није дала мира јер прво намештај а затим и саму кућу даде он на коцку. Услед тога паде у најгору беду; због дугова би затворен у кулу, а најзад, кад је сасма оболео би спроведен у сиротињски дом. На неколико дана пред своју смрт он написа тестамент, али како сасма свога тела ништа друго имао није, то одреди у тестаменту, да му се по смрти кожа с тела огули и њом да се покрију коцкарски столови; а од костију пак да се израде мале коцкице за коцкање и да се играчкама разделе на поклон. Разуме се да одредбе тестамена тога „непоправнога“ коцкара нису биле извршене.

* * *

Политичка способност једнога великога научара. У једном од оних дана, који заузимају места у парламентима, прича се, да су највећма наклоњени да држе дугачке беседе. У том је погледу велики природњак Њутон, био други човек! Он је двадесет година седео у енглескоме парламенту и само је један једини пут тражио да говори. Могло би се помислити, да је он то ради какве веома важне ствари учинио — али од тога ни помена. Њутон је само тражио да се оправи једно разбијено прозорско окно, јер јака промија услед тога, шкодила је његовом здрављу.

С. Н.

ПОШАЛИЦЕ

У шуми. Један разбојник посматра у шуми једном неког човека који је био мршав и танак као каква мотка.

— Паре овамо, или ћу сад пуцати! — загрме разбојник.

— Пуцјт!.. Само питање је: хоћете ли ме погодити?!

* * *

Практично. Доведе пријатељ пријатеља у своју ново озидану кућу, па га етано водити по одељењима. Кад су били у трпезарији унута га домаћин:

— Па како ти се допада трпезарија?

— То ћу ти казати после ручка — одговори гост.

* * *

Поуздање. Мајка пошаље свога малог сина Јову у бакалницу да купи зејтина и за салату и за кандило, па му да два стакла да донесе.

Јова се затрчи па падне и разбије једно стакло.

— Па како ћемо сад рече бакалница — сипати оба зејтина?

— Сипајте у ово стакло. — рече Јова и пружи стакло што је остало читаво.

— Како?

— Сипајте, сипајте оба зејтина! Отац је хемичар па ће их код куће већ раздвојити.

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У ушорник, 8 новембра:

ЗВОН Р БОГОРОДИЧИНЕ ЦРКВЕ

Романтична драма у пет чинова, с предигром, по Ивовом роману написала Шарлота Бирхпфајфрова, превео с немачког Јован Ђорђевић. — Игра 30 особа (19 мушких, 9 женских и 2 детета). Главне су улоге: Квизимодо (г. Ђ. Станојевић), Клод Фроло (г. Гавриловић), Феб (г. Стојковић), Труљфу (г. Анастасијевић) Жервеза (гђа Гргурова), Есмералда (гђа Нигринова), Узарда (гђа Радловићка). Немо особље: Сељаци сељанке, Цигани, попови, војници судије Ђаци просјаци, лудежи. Догађа се у Француској у XV веку. — Редитељ је г. Гавриловић. (Овај комад представљан је први пут 25 маја 1872, последњи пут 4 септембра 1894 године: сад се игра 27 ми пут).

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

У свима књижарама може се добити нова књига

ВЕЧНОСТ

НАРОДНА БАЈКА

НАПИСАО Ј. М. Веселиновић

Цена 0.50 вр. дин.

Београд. Књижара В. Валожића

штампарија Петра Н. Танасковића.